

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

Idő

"1918"

Személy

Szerző:

Sigma

Cím:

"Negligálás"

Forrás:

Az Ujság

Bp.

(Helv)

1918. IX. 12.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old...)

„Negligálás“.

Az előkelő, régi, belvárosi restaurant tulajdonosa, nyilván miután az ügyvédjétől teljesen megnyugtató fölvilágosítást kapott arról, hogy az ilyesmi ellen nincs paragrafus a kódexben, maga is őszintén, férfiasan, bátran és lojálisan elismerte, hogy az ő etablissementjában valóban negligálják azt a vendéget, a ki csak polgári menüt rendel ebédre. Hogy miből áll ez a negligálás, hogyan van megfogalmazva, rendezve és előadva a lefitymáló, sértő és megálázó kis kellemetlenségeknek az a műsora, a mely alkalmas és elég arra, hogy a vendéget vagy költségesebb lakomázásra, vagy más kocsmába ösztönözze, nem tudom, mert szerencsére, nem ott kosztolok. Egyszerűen csak filni hagyják-e a vendéget, a míg ő forró lesz a dühtől, az étele pedig hideg, vagy elmés kis megjegyzésekkel is fűszerezik-e a hangulatát, fölösleges találgatnunk. A vendég, a kit a bánásmód a bíróság elé kergetett védelemért és megöröklésért, egy nyugalmazott hadbíró volt. Tehát olyan ember, a kinek van ítélete a dolgokról. A ki tud mérlegelni és minősíteni. A mit konstatál, az se nem érzékenykedés, se nem rémlátás.

Koronatanuja maga a tulajdonos, a ki elmondja, hogy az ő vendéglőjében igenis negligálják azt, a ki a legolcsóbbat fogyasztja. Utasításra tesz-e, vagy pedig egyszerűen magán-szorgalomból, a ház előkelőségének önértékében és demonstrálására: ez egészen mellékes. Hiszen a tulajdonosnak, a ki tud róla, teljes mértékben megvan a hatalma hozzá, hogy a föl fogása vagy izlése ellen cselekvő, modortalan vagy pökhendi alkalmazottat úgy lendítse ki a portájáról, hogy többé a közelébe se kívánkozzék. Ha nem cselekszi, kétségtelen, hogy

szolidaritást vállal vele. Azt mondja: ez Házam erkölcsé és levegője. Itt az ember a libapecsényénél kezdődik. A ki a háboru ötödik esztendejében se vitte annyira, hogy tiz-tizenkét koronánál többet költessen egy ebédre, azt mi innen »kinegligáljuk«.

Már pedig, ime, akadnak ilyen vigyázatlanok. Emberek, a kik a háboru előtt voltak legalább is olyan előkelők, mint az a belvárosi restaurant és a kik azért, mert közben elmulasztottak czérnát halmozni, zsirt csempészni, vagy árat drágítani, még mindig jogot éreznek a tiszta abroszhoz és ahhoz, hogy ne kelljen a Bableves-csárdába áttelepülniök. A kiknek a fizetése a polgári menü árával se tartott lépést, de — ha sóhajtva is — megfizetik, mert a körülményeknek egy bizonyos igénye parancsolóan él bennük és inkább csak félig lagnak jól, semhogy ezekről az igényekről egészen lemondjanak.

Lehet-e ezért fitymálással, lenézéssel, »negligálással« sértegetni, megálázni és elüldözni őket? Megjelenésben és viselkedésben kifogástalan uriembereket, csak azért, mert főzéléket esznek feltéttel és nem kacsát uborkasalátával, mint a kik jobban ki tudták használni a »konjunkturát«? Irott törvény nem tiltja ezt az erkölcsöt. A rendőrbíró hasztalan lapozgatott a kódexben, nem talált rá paragrafust. A vendéglős bátran lehetett beismerésben és a pinczérei bátran gyakorolhatják továbbra is a vizivók és menü-evők kinegligálását az előkelő restaurantból.

Budapesten igen. Mert az bizonyos, ha akár Párisban, akár Berlinben sül ki hasonló eset a háboru ötödik esztendejében, akkor az az előkelő restaurant az exkluzivitásban szerencsésen elnyargalhat egy-kettőre egészen a boltbezárásig. Azok a vendégei hagyják ott a

legsietősebben, a kik nem is polgári menüt ebédelték. Mert az a restaurant, a melynek ez a házi erkölcsé, minden inkább, csak nem előkelő, ha valamikor Deák Ferencz ült is az asztalánál. Ennyire finom a Bableves-csárda is tud lenni.

Sigma.